

РЕШЕНИЕ

№ 674

гр. София, 28.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на четвърти февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теодора Кръстева

Членове: Ивайло Младенов
Светлин Михайлов

при участието на секретаря Невена Б. Георгиева
като разгледа докладваното от Ивайло Младенов Въззивно търговско дело № 20211001001038 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 и следващите от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на К. П. В. срещу решение № 261214/4.08.2021 г. по т.д.№ 35/2020 г. на Софийския градски съд, VI т.о., 8 състав с което е отхвърлен предявеният от жалбоподателя срещу „Н и Д - Инвест”ООД (в нес.) - гр. София, иск с правно основание чл. 694, ал. 2, т. 2 от ТЗ за установяване съществуването на вземането на ищеца към дружеството в размер на 4000 лева, предявен като частичен от общо 146 900 лева, представляваща стойността за подобренията, направени от ищеца в жилищна сграда с идентификатор 68134.4369.602.1, с административен адрес: гр. София, община Столична, ж.к. „Люлин“, ул. „Добри Немиров”№ 10-12, в находящите се в него имоти, съответно офис № 1, офис № 2, офис № 3, офис № 4, ателие № 1, ателие № 5, ателие № 13, апартамент № 2, апартамент № 4, апартамент № 12, апартамент № 14, апартамент № 15, апартамент № 17 и апартамент № 18.

В жалбата се твърди, че от събраните по делото доказателства, в частност от показанията на свидетеля С., е установено, че жалбоподателят многократно е предоставял на управителя на ответното дружество парични

суми в общ размер на исковата такава, които са били използвани за закупуване на арматура, бетон, разтвор за зидане, мазилни машини, материали за покрива, дървен материал, хидроизолации, битумни керемиди и др., които са послужили за изграждането на цялата сграда, а не само за собствените на ищеца обекти. Твърди се, че по този начин жалбоподателят е направил подобрения при изграждането на сградата, а сумите не са били предоставяни под формата на заем, дарение или на друго основание. Поддържа се, че първоинстанционният съд не е обсъдил констатираното в заключението на съдебно-счетоводната експертиза „надплащане“ над продажната цена на собствения на жалбоподателя имот, което произтича от предоставените от него парични средства за подобренията по доизграждането на жилищната сграда. Посочено е, че съдът необосновано не е съобразил представеното по делото извънсъдебно споразумение от 5.03.2017 г., сключено между „Н и Д - Инвест“ ООД като собственик и К. П. В. като подобрител, с което те са приели, че между тях няма спор, че ищецът е извършил подобрения в гореописаните недвижими имоти на обща стойност от 150 000 лева, която сума „Н и Д - Инвест“ ООД се е задължило да заплати на подобрителя в срок до 6.05.2017 г., което представлява извънсъдебно признание на ответното дружество на извършените от ищеца подобрения, като вземането му произтича от влязло в сила осъдително арбитражно решение от 21.11.2017 г. по в.а.д. № 20171115008 на Арбитражен съд за търговски и потребителски спорове (АСТПС), постановено въз основа на това извънсъдебно споразумение. Наведен е довод, че арбитражното решение, макар да е непротивопоставимо на трети лица, които не са били страни по арбитражното дело, има сила на пресъдено нещо по отношение на участниците в арбитражното производство и е окончателно и задължително за страните по него. Формулирано е искане за отмяна на обжалваното решение и за постановяване на друго, с което искът да бъде уважен, като бъде установено съществуването на процесното вземане.

Въззиваемият „Н и Д - Инвест“ ООД (в нес.) оспорва въззивната жалба. В писмения отговор, подаден по реда на чл. 263, ал. 1 от ГПК чрез управителя Д. А. С., се твърди, че първоинстанционният съд правилно е приел, че финансирането на търговската дейност на „Н и Д Инвест“ ООД (н.), чрез предоставяне на парични средства, не води до възникване на вземане за подобрения, каквато е претенцията на ищеца, като източник на това вземане

на ищеца би могло да бъде заем, дарение или неоснователно обогатяване, но не и подобрене, каквото е твърдението на ищеца. Според него е правилно и становището на съда, че жалбоподателят няма качеството на подобрител, тъй като не е установено да е упражнявал фактическа власт върху имотите с намерение да ги свои, а дори и за известен период да е упражнявал такава, той е бил държател съгласно чл. 68, ал. 2 от ЗС, а не владеец, като липсват и доказателства той да е извършвал действия по подобрене на имотите, за които се претендира вземането, нито такива за фактическото завършване на сградата лично от него или от лица, на които е възложил изпълнението на строително-монтажните работи. Наведен е довод, че като основание за извършените от жалбоподателя плащания в квитанциите е посочено, че те представляват авансови вноски и съответно вноски за апартамент № 16, от което следва, че сумите са част от продажната цена на имота, включително от цената за довършителните строително-монтажни работи по него. Направено е искане за потвърждаване на обжалваното решение.

Синдикът на „Н и Д - Инвест”ООД (в нес.) В. П. А. оспорва въззивната жалба. В депозирания по делото писмен отговор се поддържа като правилно становището на първоинстанционния съд, че арбитражното решение е непротивопоставимо на кредиторите по несъстоятелността, включително на възразилия кредитор по чл. 690 от ТЗ, тъй като то има сила само между страните по него, поради което ищецът е следвало в производството по чл. 694 от ТЗ да докаже пред съда по несъстоятелността, синдика и съответно кредиторите на „Н и Д - Инвест”ООД (в нес.) основанието за възникване и размера на процесното вземане. Наведен е довод, че претенцията на ищеца не се подкрепя от представите по делото квитанции за приходни касови ордери, тъй като в 23 от общо 25 от тях, като основание за плащането на сумите е отбелязано, че представляват авансови вноски за апартамент, без да е посочено за кой конкретен имот е направена вноската и къде се намира той. Направено е искане за потвърждаване на обжалваното решение.

Съдът, като прецени доводите и възраженията на страните, във връзка с доказателствата по делото, съобразно чл. 235 от ГПК, във връзка с чл. 273 от ГПК, приема следното :

Въззивната жалба е подадена в процесуално- преклузивния срок по чл. 259, ал. 1 от ГПК, срещу валиден и допустим съдебен акт и от надлежно

легитимирана страна с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

От данните по партидата на „Н и Д - Инвест”ООД в търговския регистър е установено, че с решение № 1001/22.05.2018 г. по търговско дело № 55/2018 г. Софийският градски съд, VI т.о., 20 състав е обявил неплатежоспособността на „Н и Д - Инвест”ООД, определил е началната ѝ дата и е открил производство по несъстоятелност по отношение на дружеството, постановил е прекратяване на дейността на предприятието на длъжника, обявил е дружеството в несъстоятелност и е спрял производството по делото, а с решение № 962/21.05.2019 г. по същото дело е възобновил производството по несъстоятелност. Установено е също така, че в срока по чл. 685, ал. 1, във връзка с чл. 632, ал. 3 от ТЗ с молба с вх. № 80120/18.06.2019 г. жалбоподателят К. П. В. е предявил вземането си за сумата от 150 000 лева, част от което, в размер на 4000 лв. е предмет на предявения установителен иск по чл. 694, ал. 2, т. 2 от ТЗ, като стойност на извършени от него подобрения в недвижими имоти, съгласно изпълнителен лист от 1.12.2017 г., издаден по т.д. № 3179/2017 г. по описа на Софийския градски съд, VI т.о., 18 състав въз основа на решение от 21.11.2017 г. по в.а.д. № 20171115006 на Арбитражен съд за търговски и потребителски спорове, както и за лихви върху него и разноски, направени в производството. Вземането е било прието от синдика и включено в списъка на предявените приети вземания на кредитори на „Н и Д - Инвест”ООД (в нес.), обявен в търговския регистър на 10.07.2019 г., но с определение на съда по несъстоятелността, постановено по реда на чл. 692 от ТЗ, обявено в търговския регистър на 3.12.2019 г., по възражение на друг кредитор с прието вземане, е било изключено от списъка с приети вземания.

Като писмени доказателства в първоинстанционно производство са приети споменатият изпълнителен лист и арбитражното решение от 21.11.2017 г., въз основа на което е бил издаден. Представено е и т. нар. „извънсъдебно споразумение“ от 5.03. 2017 г., с което е обосновано осъдителното арбитражно решение, и с което „Н и Д - Инвест”ООД (в нес.) е признал, че К. П. В. е извършил подобрения в посочени в него четиринадесет недвижими имота, находящи се в сградата с административен адрес : гр. София, ж.к. „Люлин“, ул. „Добри Немиров“ № 10-12, съответно офиси № 1, 2, 3 и 4, ателиета № 1, № 5, и № 13 и апартаменти № 2, № 4, № 12, № 14, № 15 ,

№ 17 и № 18, находящи се на различни етажи на сградата (от кота нула до шестия етаж) на обща стойност от 150 000 лв. В табличен вид в споразумението са посочени отделните видове строително-монтажни работи, в резултат на които са били осъществени, а именно : изработване на носещи колони, леене на плочи от кота „0“ до кота „било“, изграждане на тераси, на ВиК и на ОВИ инсталации, зидане на външни стени и др. В чл. 1 от споразумението тези обстоятелства са били приети за безспорни между страните по него, а в чл. 2 „Н и Д - Инвест“ООД (в нес.) се е задължило да заплати на К. В. стойността на подобренията в срок до 6.05.2017 г., като до заплащането им подобрителят упражнява право на задържане върху подобрените имоти, по смисъла на чл. 72, във връзка с чл. 70 от ЗС, с привилегията по чл. 136, ал. 1, т. 4 от ЗЗД. Условието на споразумението са възпроизведени в арбитражното решение, въз основа на което е издаден изпълнителният лист.

Установено е също така, че с договор за покупко-продажба, сключен с нот. акт № 135, т. II, рег.№ 2750, съст. на 8.07.2011 г. по нот.д.№ 263/2011 г. от нотариус с рег.№ 628, жалбоподателят К. П. В. и И. И. В. са придобили собствеността върху недвижим имот, представляващ апартамент № 16-самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.4360.602.1.16, находящ се на петия жилищен етаж, срещу цена от 61 300 лева, част от която в размер на 16 869 лева, според акта е платена на продавача преди подписването на нотариалния акт, а остатъкът в размер на 44 431 лева купувачите са се задължили да заплатят на продавача в срок до 31.08.2011 г.

Като писмени доказателства за заплащане стойността на подобренията в първоинстанционно производство са приети квитанции към приходни касови ордери, издадени през периода 2008 г. - 2010 г. и удостоверяващи заплатени в брой от К. П. В. на „Н и Д - Инвест“ООД (в нес.) парични суми, в които е посочено, че те представляват „вноски за апартамент“, без да е посочен конкретен такъв, с изключение на квитанцията от 7.07.2010 г., според която сумата от 11 000 лв. е заплатена като вноска за апартаменти № 16, 17 и 18; в квитанциите от 18.05.2009 г. и от 20.05.2010 г. не е посочено основание за заплащане на посочените в тях суми.

Според приетото в първоинстанционно производство заключението на съдебно-счетоводна експертиза, извършена от вещото лице С., представените

25 квитанции към приходни касови ордери на обща стойност от 184 251,81 лева, са заплатени от К. В. в полза на „Н и Д - Инвест”ООД (в нес.) през периода от 17.10.2008 г. до 07.07.2010 г. включително, като съгласно вписаните в тях основания, платената сума се формира от **вноски за покупката** на апартаменти № 16, № 17 и №18, както и че по данни от банковите извлечения, за заплащане цената на апартамент № 16 от името на ищеца са заплатени суми в общ размер от 41 430 лева, от които 19 000 лева с наредител М. С. и 25 431 лева с наредител Р. Г.. Експертизата не е установила ищецът да е извършвал плащане на суми за подобрения.

Според заключението на назначената в първоинстанционно производство съдебно-техническа експертиза, извършена от вещото лице Ц., твърдените от ищеца разноски само за процесните 14 имота, са изчислени в размер на 207 354 лева без ДДС, с включена 12% строителна печалба, а увеличената стойност на същите 14 имота, изчислена по метода на възстановителната стойност, е в размер на 250 800 лева без ДДС. Според заключението, увеличената пазарна стойност на 14-те имота, определена по сравнителен подход, представляваща пазарната стойност на разликата между стойността им без твърдените от ищеца подобрения и цената, която те имат след тяхното извършване, е в размер на 664 147 лева.

Според показанията на разпитания от първоинстанционния съд свидетел С. С., който е бил технически ръководител на обекта през периода 2008 г. - 2011 г., ищецът е сключил предварителен договор за продажба на три апартамента в сградата, съответно № 15, № 16 и № 17, като при изграждането им през същия период ищецът е носил суми в брой както в офиса на „Н и Д - Инвест”ООД (в нес.), така и на самия обект, които е предавал на управителя А. К.. С тези суми свидетелят е заплащал материали, необходими за строителството - арматура, бетон, машинна мазилка, материали за покрива, дървен материал, хидроизолации, битумни керемиди и други, като по твърдения на управителя, заплатените от В. суми са надхвърлили стойността на жилищата [предмет на предварителния договор].

При горните данни, настоящият въззивен състав намира следното
:

Искът по чл. 694, ал.2, т. 2 от ТЗ е регламентиран като процесуален способ за установяване със сила на пресъдено нещо по отношение на

несъстоятелния длъжник и на масата на несъстоятелността, на вземане на кредитор, което е предявено в срока по чл. 685 от ТЗ и е било включено в съставения от синдика списък на приетите вземания, но впоследствие е било изключено от него с определението по чл. 692, ал. 4 по възражение на длъжника или на друг кредитор. Съгласно чл. 685 ал. 2 от ТЗ, **задължителен реквизит** от съдържанието на молбата за предявяване на вземането, е **основанието за неговото възникване**. Затова, в производството по този иск ищецът следва да установи съществуването на вземането **на основанието, на които то е било предявено в срока по чл. 685, ал. 1 от ТЗ** и съдът не може да се произнася по евентуалното му възникване на друго основание, различно от твърдяното от ищеца такова. В случая основанието, на което процесното вземане е било прието от синдика на „Н и Д - Инвест“ООД (в нес.) и включено в списъка на предявените и приети от него вземания, е изпълнителен лист от 1.12.2017 г., издаден от Софийския градски съд по т.д. № 3179/2017 г. въз основа на подлежащо на изпълнение арбитражно решение от 21.11.2017 г. по в.а.д.№ 20171115006 на АСТПС – гр. София, с което „Н и Д - Инвест“ООД (в нес.) е осъдено да заплати на К. В. сумата от 150 000 лв., представляваща **стойността на подобренията** в недвижими имоти, находящи се в сграда с идентификатор 68134.4369.602.1, в гр. София ж.к. „Люлин“ ул. „Добри Немиров“№ 10-12, с което на ищеца е признато и правото на задържане на същите имоти, до заплащане стойността на подобренията. Решението е постановено въз основа на представено в арбитражното производство извънсъдебно споразумение, с което дружеството, чрез своя управител е признало, че дължи на жалбоподателя същата сума, която се е задължило да му заплати в срок до 6.05.2017 г., за извършени от него подобрения, в същите имоти, като са посочени и видовете работи, в резултат на които са извършени процесните подобрения. Ето защо на първо място следва се отговори на въпроса, дали посочените в споразумението и възпроизведени в мотивите на арбитражното решение видове работи могат да се квалифицират като такива по осъществяване на подобрения или представляват работи по самото изграждане на сградата. Извършването на подобрения, предполага съществуване на вещта като субстанциално обособен самостоятелен обект на собственост, чиято стойност подобрителят увеличава чрез влагане на труд и средства, но която може да съществува и без подобренията. В този смисъл са мотивите ППВСРБ № 6 от

27.12.1974 г. по гр. д. № 9/1974 г., според което по иск за присъждане стойността на подобренията е необходимо да се изследва каква би била цената на вещта *без тях* и каква е тя с подобренията към момента на разглеждане на спора и постановяване на решението по него. От видовете строителни работи, посочени в споразумението и в мотивите на арбитражното решение - изработване на носещи колони (арматура, монтаж и демонтаж, закупуване на бетон и др.), изливане на плочи от кота „0“ до кота „било“, изграждане на покривна конструкция и на тераси, следва, че преобладаващата част от тях са такива ***по построяването на самата сграда, а нямат характер на подобрения във вече съществуващ към момента на извършването им обект на собственост.*** Те не се отнасят до увеличаване стойността на вече изградени обособени обекти на собственост в сградата, ***а до построяване на част от самата сграда***- изливане на плочи и изграждане на носещи колони, на покривна конструкция и на външни стени, без които нейното съществуване като архитектурна конструкция е невъзможно. От това следва, че строително-монтажните работи, за които жалбоподателят твърди, че е заплатил исковата сума, не представляват такива по извършване на подобрения в съществуващи обекти на собственост, а такива по изграждането на самата сграда, в която те се намират.

На следващо място, според същия задължителен тълкувателен акт, право на обезщетение за извършени ***подобрения*** в чужд имот по чл. 72 и 74 от Закона за собствеността ***има само владелецът, а не и държателят***, като при изясняване дали подобрителят е владеец, съдилищата са длъжни да изхождат от презумпцията на чл. 69 от ЗС, като изследват доколко тя не е оборена, при съобразяване, че намерението на лицето да държи вещта като своя се изразява в действия, които фактически изпълват съдържанието на правомощията на собственика. От събраните по делото доказателства не може да се направи извод, че през процесния период, през който се твърди извършването на подобренията, жалбоподателят е упражнявал владение върху сградата, разбирано като установяване на фактическа власт при наличието на намерение да държането ѝ като своя. Сключването на договори за охрана с електронни системи за сигурност от 12.09.2016 г. и със сигнално-охранителна техника от 31.07.2012 г., каквито са приети по делото, не представлява упражняване на фактическа власт върху сградата или върху отделни части от нея, а полагане на грижа за нейното опазване, доколкото

към датата на сключване на двата договора жалбоподателят вече е придобил право на собственост върху отделен обект от нея в състояние на груб строеж, с договора за покупко-продажба, сключен на 8.07.2011 г. с нот. акт № 135, т. II, рег.№ 2750, съст. по нот.д.№ 263/2011 г. Качеството на жалбоподателя на подобрител на процесния имот- сграда в етажна собственост не следва и от приетия като доказателство по делото т. нар. „тристранен“ договор за изпълнение на строително-монтажни работи от 4.07. 2011 г. За да се приеме, че ищецът има качеството на подобрител следва твърдените подобрения да са били извършени от него или той да е възложил изпълнението им на трето лице с договор за изработка, по което има положението на възложител. Поемането на задължение за заплащане на сумите на възнаграждението за извършване на работите, в резултат на които се твърди че са били осъществени подобренията, не превръща ищеца в подобрител, а в зависимост от вътрешните отношения между него и възложителя *създава между тях единствено кредитни отношения (credendi causa), аналогични на тези по договор за паричен заем по смисъла на чл. 240 от ЗЗД* или от заплащането им възниква регресна суброгаторна претенция, ако от естеството на вътрешните отношения следва, че той е изпълнил чуждо задължение- това на възложителя, при наличието на правен интерес от изпълнението. В случая, възложител по споменатия договор е въззиваемото дружество „Н и Д - Инвест“ООД (в нес.), а в клаузата на чл. 12 от него жалбоподателят, заедно с останалите собственици на отделни обекти в сградата, е поел задължение единствено за заплащане на възнаграждението, дължимо на третото лице „ВИТ-М81“ЕООД за тяхното изпълнение. В този смисъл е и клаузата на чл. 1, ал. 3 от същия договор, според която собствениците осигуряват само средствата, необходими за финансиране на работите. Съдът съобрази също, че от приетите по делото квитанции към приходни касови ордери не се установява по несъмнен начин, при условията на пълно и главно доказване, за което ищецът носи доказателствената тежест, че сумите по тях са заплатени именно за извършване на работите, които той твърди, че са довели до извършване на сочените от него подобрения. В преобладаващата част от квитанциите, заплатените в брой суми са квалифицирани като „авансови вноски за апартамент“, т.е. като такива, заплатени като част от продажната цена за придобиването на отделни обекти в строящата се сграда, а не като разходи за извършване на подобрения в отделни обекти от нея, нито дори

като такива за финансиране на нейното изграждане. Доколкото от доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е придобил с окончателен договор само един обособен обект в нея - апартамент № 16, заплатените от него суми, надхвърлящи неговата цена, той е следвало да търси с иск по чл. 55 от ЗЗД, а не с такъв за заплащане стойността на подобрения, които няма данни да са били извършени.

Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че в производството по несъстоятелност съдът е обвързан от силата на пресъдено нещо на споменатото арбитражно решение, като постановено срещу длъжника. Съгласно чл. 691 от ТЗ, забраната за оспорване на вземания в производството по несъстоятелност, установени с влязло в сила съдебно решение, обхваща само онези от тях, по отношение на които са налице две кумулативно предвидени предпоставки : 1) ако решението е **постановено след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност** и 2) в производството по делото **да е взел участие синдикът**. В този смисъл е и нормата на чл. 637, ал. 3 от ТЗ по отношение на заварените от откриване на производството по несъстоятелност иски производства, които продължават с участието на синдика и кредитора, ако вземането не е включено в списъка на приетите от синдика вземания или в одобрения от съда списък по чл. 692, или с участието на синдика, кредитора и лицето, подало възражение, ако вземането е включено в списъка на приетите от синдика вземания, но срещу него е направено възражение по реда на чл. 692, ал. 3 от ТЗ, като според ал. 4 на същия чл., **само в тези хипотези решението, постановено по ал. 3, има установително действие в отношенията на длъжника, синдика и всички кредитори на несъстоятелността**. В случая, арбитражното решение е постановено **преди** откриване на производството по несъстоятелност по отношение на „Н и Д - Инвест”ООД (в нес.), поради което **не се обхваща от забраната на чл. 691 от ТЗ и може да бъде оспорвано** както от синдика, така и от всеки кредитор с прието в производството по несъстоятелност вземане.

По горните съображения, следва да бъде споделен изводът на първоинстанционния съд, че жалбоподателят няма качеството на подобрител на недвижимия имот- процесната сграда, в която се намира закупеният от него апартамент, поради което няма вземане към несъстоятелното дружество за извършени от него подобрения, на каквото основание е предявил вземането

си в срока по чл. 685 от ТЗ, което обуславя неоснователност на предявения по делото иск по чл. 694, ал. 2, т.2 от ТЗ за установяване съществуването му на същото основание.

Предвид горното, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора пред настоящата инстанция и на основание на основание чл. 694, ал. 7 от ТЗ, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати по сметката на Софийския апелативен съд държавна такса в минималния размер от 25 лв., определена върху 1/4 от предявената част от спорното вземане и чл. 1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс.

В частта, която съдържа оплаквания за неправилно определяне размера на държавната такса, която с първоинстанционното решение жалбоподателят е осъден да заплати в полза на Софийския градски съд, въззивната жалба *е с характер на молба по чл. 248 от ГПК*, поради което делото следва да бъде изпратено на същия съд за произнасяне по евентуалното ѝ ревизиране от същия съд по реда на това производство.

Воден от изложените мотиви, Софийският апелативен съд, търговско отделение, 3 състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261214/4.08.2021 г. по т.д.№ 35/2020 г. г. на Софийския градски съд, VI т.о., 8 състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 694, ал. 7 от ТЗ К. П. В., с ЕГН *****, с адрес: гр. ***, ж.к. „***“, бл. ***, вх. ***, ет. ***, ап. ***, да заплати по сметката на Софийския апелативен съд държавна такса по въззивната жалба в размер на **25 лева**.

ИЗПРАЩА делото на Софийския градски съд **за произнасяне по реда на чл. 248 от ГПК**, по въззивната жалба на К. П. В. против същото решение, в частта относно размера на държавната такса, която е осъден да заплати по сметката на същия съд, на основание чл. 694, ал. 7 от ТЗ.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на синдика на „Н и Д - Инвест“ООД (в нес.) В. А., конституиран в производството на основание чл.

694, ал. 4, изр. първо от ТЗ.

РЕШЕНИЕТО не може да се обжалва.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____